

Decret de la Capitania de Territori i Població 1/2023: sobre els requisits per a ésser considerat català en allò que és relatiu a la nacionalitat troncopaonyola

M. HBLE. SR.
DON JOAN JOSEP
PUIGDÀLVER I MARGALLÓ

OFICIAL
DE LA CAPITANIA DE TERRITORI I POBLACIÓ

A tots els qui la present veieu i entengueu, sapigueu que en virtut de l'apartat primer de l'article sis de la Llei sobre la configuració i funcionament del Govern de Troncopaonyola faig emetre el següent decret:

Preàmbul

Veient que no hi ha una clara regulació en matèria de nacionalitat sobre allò que a aquest país nostre és considerat tant per a afers que hi són relatius com per a matèria aliena a la dit nacionalitat troncopaonyola, venim nós a referir aquest decret del Govern de sa Majestat per a regular amb prou claredat el que fins ara costumàriament o per convicció del general de Troncopaonyola s'ha vingut creient i aplicant.

Títol únic. Disposicions generals

Article 1. De la catalanitat

La catalanitat és allò que defineix, sense cap mena de mediació d'altra requisit, el que vol dir ésser català. El concepte de *catalanitat* no es pot referir en cap cas a un concepte lligat amb cap ideologia —ni política, ni religiosa ni de cap altra mena—, més enllà de la concepció o grau d'interiorització de la cultura catalana tinguda en l'individu en qüestió; altrament, seria contrari als drets humans i no podria pas ésser res d'això ben tingut per cap estat respectable.

Article 2. De la materialització jurídica de la catalanitat

Donada la naturalesa abstracta de la catalanitat, no pot aquest requisit únic ésser directament considerat per les institucions del general de Troncopaonyola sinó mitjançant altres requisits objectius i materials que sien de fet i vertaderament observables sense mitjar-hi pas en cap rellevant mesura la subjectivitat de l'analitzador. És per això que en aquest decret es cristal·litzen aquests mitjans jurídics en els articles que segueixen.

Article 3. Dels requisits que expressen la catalanitat

Els requisits que s'han de tenir en compte per a l'expressió de la catalanitat són els següents:

1r La tinguda del veïnatge civil català —o nacionalitat catalana, en el seu cas— en la forma establerta modernament sota la llei aplicable al Principat de Catalunya.

2n La tinguda del veïnatge civil català —en les mateixes condicions que l'anterior ordinal— des del naixement, i el seu manteniment ininterromput, tret per pèrdua i recuperació de la nacionalitat espanyola, en el seu cas.

3r La tinguda del veïnatge civil català —*idem*— des del naixement, però no tenint-lo en l'actualitat per pèrdua de la nacionalitat espanyola, en el seu cas.

4t Alternativament al veïnatge civil català, la tinguda de la nacionalitat andorrana, amb cadascun dels casos expressats en els anteriors ordinals per al veïnatge civil català.

5è Alternativament a tot l'anterior, la tinguda de les nacionalitats francesa o italiana, però considerant que en cas d'aplicar-se la normativa referent al Principat de Catalunya sobre veïnatge civil català —o nacionalitat catalana, en el seu cas—, aquest es tindria en algun dels supòsits dels tres primers ordinals d'aquest article.

6è Quan no es compleixi res de l'anterior, el grau d'integració en la nació catalana o el grau d'interiorització de la cultura catalana, per si sol.

Article 4. *Del requisit dels foranis*

1. El requisit per a ésser considerat català per als foranis és aquell de l'ordinal 6è de l'article anterior. S'és forani de la nació catalana i per tant només pot ésser considerat que la catalanitat, si es té, es tingui per causa de naturalització —fora que això també sia aplicable per als altres casos en certa mesura, tot i que no únicament, com en aquest cas—.

2. La naturalització es dóna per integració en la nació catalana o per interiorització de la cultura catalana.

3. La integració en la nació catalana succeeix quan es resideix als territoris de nacionalitat catalana —això és el Principat de Catalunya, la Baixa Ribagorça, la Llitera, el Baix Cinca i el Matarranya, i els comtats del Rosselló i la Cerdanya; el Regne de València, el Regne de Mallorca, la ciutat de l'Alguer a l'illa de Sardenya i el Principat d'Andorra— i per mitjà del continu contacte amb els nacionals catalans residents a aquests territoris, es produeix una integració de l'individu estranger que el fa fer-se pròpia la cultura i nacionalitat catalana.

4. La interiorització de la cultura catalana succeeix quan no residint o havent residit a territoris de nacionalitat catalana —o, havent-ho fet, no en sigui la causa o única causa d'adquisició de la catalanitat—, un individu hagi desitjat per propi interès o iniciativa conèixer i adoptar la cultura catalana com a seva. Una persona que mai hagi estat a Catalunya ni altres territoris catalans i que tingui catalanitat, és igual de catalana que qualsevol altre català, amb les especialitats de la seva circumstància poc comuna.

5. La catalanitat per naturalització, ni cap d'altra, requereix pas que la catalana sia l'única cultura que posseeixi i expressi un individu. La pluralitat cultural de les persones és un tresor mundial i humà i ha d'ésser protegida i impulsada, mai podent convertir-se en causa de discriminació de cap mena.

Article 5. *De la cultura catalana i la llengua dels catalans*

La cultura catalana que defineix intrínsecament la catalanitat és referida a varis aspectes molt heterogenis, però connectats amb un mateix fil que uneix tota la nació de forma abstracta i la manté indefectible tot i canviant.

La cultura catalana implica sempre i en tot cas la llengua catalana, en ésser la llengua l'expressió principal de la diferenciació cultural entre les nacions del món i d'unió dels diferents pobles d'una mateixa nació, com a màxima i diferenciada expressió de la forma pròpia de veure el món d'una gent que constitueix una pròpia nació —essent o podent ésser els dialectes la versió de divisió interna de les nacions per a diferenciar les diferents gents que les componen i que formen un sol gran grup envers el món—.

Per tant, és el coneixement, comprensió i ús de la llengua catalana un requisit indispensable i essencial per a ésser culturalment català i tenir catalanitat.

Article 6. *De la cultura catalana més enllà de la llengua*

La catalanitat expressada en el requisit únic de la cultura catalana no només passa per la llengua: hom pot conèixer un idioma a la perfecció i no ésser part del grup cultural de la nació a la qual pertany, quelcom que ocorre molt sovint i que també és bo. Per a tenir

catalanitat cal també sentir com a pròpia i no com a forània aquesta llengua i altres trets definitoris de la nacionalitat catalana, culturalment.

Des de celebrar les festivitats pròpies de la nació, fins conèixer i fins i tot prendre part de les expressions culturals com els balls populars, els castells, altres actes populars; el coneixement de la música, expressions artístiques, del refranyer...; l'humor català, etcètera. Quan diem *conèixer* o *prendre part* cal tenir-ho des del punt de vista del significat d'aquestes paraules, però des de l'òptica de sentir-ho com a propi. Aquest sentiment d'apropiació de la cultura és expressat principalment per aquests dos factors, però no n'és l'única manera.

En definitiva podem, així, parlar dels següents components culturals: la llengua i expressions lingüístiques, les festivitats i festes, la història i llegenda, els actes culturals, les expressions culturals, l'humor, la cuina i la literatura, entre de molts altres. Com és de bon entenedor, no cal tenir un extens coneixement i apropiació de tots i cadascun dels components culturals existents, ni és quantitativament com s'ha de valorar la catalanitat en relació amb aquests, sinó que s'ha de seguir el criteri genèric d'una suficient integració o interiorització de la cultura per a ésser de més o menys el mateix grau que la resta dels catalans o el català mig. És amb això com tenim considerada la catalanitat.

Article 7. Dels requisits formals de la catalanitat en relació amb la cultura

Els requisits dels ordinals 1r al 5è de l'art. 4 d'aquest decret han d'estar sempre en relació amb la integració cultural: Algú que compleixi algun d'aquests requisits no és automàticament català a efectes d'aquest decret, sinó que aquests requisits s'han de valorar també en relació amb la integració de la cultura catalana en la persona en qüestió.

Els requisits referits han de considerar-se sempre i han de tenir un gran pes, però cal que es posin en contrast amb la integració cultural d'aquest individu per a assegurar que té catalanitat des del punt de vista cultural.

La causa d'això és que es poden donar els següents casos indesitjables:

— que una persona sigui de veïnatge civil català perquè els dos pares el tenen i l'hi ha passat de naixement, però que no conegui la llengua ni cultura catalanes perquè no l'han criat en aquest entorn lingüístic ni cultural ni ha viscut a territoris de la nació catalana (aquí veiem que no té sentit considerar que la persona compleix el requisit de catalanitat, si no sap ni la llengua);

— el mateix, però que parli català, sense conèixer res de la cultura catalana, ni Catalunya o el seu territori de la nació catalana d'origen (veiem que és un cas en què l'idioma és com ho seria un idioma estranger: es coneix, però amb total o molt gran desconexió amb el poble o nació al qual pertany);

— que una persona que tenia nacionalitat espanyola i veïnatge civil català, però que als tres anys fou adoptada per una família estrangera, perdé la nacionalitat espanyola —i per tant el veïnatge civil català— i no aprengué català ni coneix la nació (veiem que tot i que tingués i perdés la condició legal de catalana, aquesta persona no pot ésser-ne considerada. Altrament passaria, però, si conscient dels seus orígens passés de gran a interessar-se'n, aprengué català, i passés recuperar per a ella aquesta cultura catalana, cas en el qual estaríem davant d'un supòsit assimilable al de la naturalització per interiorització de la cultura catalana d'un forani, tot i que aquí podem considerar el requisit de ser en un inici catalana legalment);

— que una persona de nacionalitat espanyola, forània de Catalunya, que amb vint anys anà a viure a Catalunya, en residir-hi deu anys automàticament prengué el veïnatge civil català i després de viure-hi quaranta anys —és a dir, porta dos terços de sa vida a Catalunya—, tenint-ne seixanta, encara no parla la llengua catalana (lògicament, en aquest

cas, per molt veïnatge civil català que es tingui, si no es parla la llengua, no podem considerar que es tingui la catalanitat).

Article 8. De la nacionalitat provisional per procés de catalanització

Una persona que compleixi algun dels requisits dels ordinals del 1r al 5è de l'art. 4, però per manca de catalanitat no pogués passar a obtenir la nacionalitat troncopaïnyola pot pregar al rei que li atorgui la nacionalitat per un període de dos anys durant els quals haurà de naturalitzar-se integrant-se a la nació catalana, havent, a més d'adquirir altres factors culturals, d'aprendre la llengua catalana, en aquest període. Si passats els dos anys no hagués provada la seva catalanitat, no se li donaria la nacionalitat i se li retiraria la provisional automàticament; i si hi hagués hagut dol directe en primer grau —això és que no hagués volgut catalanitzar-se o no hagués volgut fer el mínim esforç per a catalanitzar-se, hauria de ser exiliat per un crim contra la nació—.

Article 9. De l'excepció de nacionalitat per catalanitat parcial

Quan una persona resident a territoris de la nació catalana hi hagués residit continuadament durant la major part de la seva vida, però per les seves circumstàncies vitals mai hagués pogut i en l'actualitat no estigués en condicions d'aprendre la llengua catalana principalment per manca de capacitat, però altrament estigués prou integrada en la cultura i nació catalanes en els altres aspectes, i fos obertament defensora de la cultura i la nació catalanes, pot pregar al rei que li atorgui la nacionalitat troncopaïnyola en virtut d'aquesta excepció per catalanitat parcial.

Article 10. Discrecionalitat de l'atorgament de la nacionalitat i l'apatrídia

Amb tot el contingut a aquest decret, i sempre en compliment d'aquest, el govern és lliure d'atorgar i revocar discrecionalment la nacionalitat a les persones dins el marc d'aquesta norma. Això és que per a atorgar-la s'han de complir els requisits que aquí s'estableixen; no obstant, complir-los no crea dret a l'obtenció de la nacionalitat, que és un acte discrecional del govern. Igualment, deixar de complir-los implica l'haver de perdre la nacionalitat; no obstant, tot i que se segueixin complint, el govern pot discrecionalment revocar-la igualment.

La pèrdua o obtenció de la nacionalitat no produeix efectes en relació amb l'apatrídia, donat que això és una situació que en dret troncopaïnyol s'atribueix principalment a la ciutadania. Quan un apàtrida obtingui la nacionalitat troncopaïnyola havent informat l'estat d'aquest estat civil, la nacionalitat troncopaïnyola el retreu plenament d'aquesta situació amb l'atorgament de la qualitat de ciutadà només en allò que tingués a veure amb l'apatrídia.

La pèrdua per comissió de delictes que meriti la pèrdua de la nacionalitat, produeix la seva pèrdua fins i tot si el resultat és l'adquisició de l'estat d'apatrídia. Davant d'aquest cas, si la pena no comportés l'exili i el condemnat residís en territori troncopaïnyol, tindria dret a seguir residint-hi.

Disposicions addicionals

Disposició addicional única. La ciutadania

1. Mentre una norma pròpia no ho reguli, la ciutadania funciona generalment conforme a aquesta disposició.
2. Els ciutadans no nacionals.— Els ciutadans no nacionals tenen dret a la nacionalitat quan es catalanitzin.

Quan un apàtrida, coneixent l'estat aquest estat civil, adquireix la ciutadania troncopanyola, aquesta s'estén a les qualitats de la nacionalitat que estrictament i restrictiva fossin eventualment relacionades amb l'apatrídia, per tal de retreure'l plenament d'aquesta situació.

3. La ciutadania s'atorga discrecionalment per l'estat.

4. Quan un nacional faci vida a Troncopanya té dret a la ciutadania, mentre no n'incompleixi un requisit essencial.

5. La ciutadania s'atorga davant d'apatrídia en les següents circumstàncies i sempre en el cas que cap estat atorgués la ciutadania a l'afectat per cap vies:

- a) per naixement en territori troncopanyol,
- b) per filiació d'un dels pares biològics o adoptius,
- c) per residència quan algun avantpassat hagués estat ciutadà,
- d) per residència amb intenció de permanència i integració.

En el cas de la lletra ce, inclou el supòsit fins i tot la pèrdua de la ciutadania per condemna en ferm de l'avantpassat, tret que aquesta hagués estada feta amb expressa reserva de la no-aplicabilitat d'aquest criteri. En el cas de la lletra de, això implica que s'ha de residir en territori troncopanyol i s'ha de tenir intenció de treballar-hi, i aconseguir-ho en el mig termini, o de treballar a l'estranger però vora el territori estatal.

6. La pèrdua per comissió de delictes que meriti la pèrdua de la ciutadania, produeix la seva pèrdua fins i tot si el resultat és l'adquisició de l'estat d'apatrídia. Davant d'aquest cas, si la pena no comportés l'exili i el condemnat residís en territori troncopanyol, tindria dret a seguir residint-hi.

7. La ciutadania s'adquireix per carta de gràcia del rei i només la pot retirar ell.

8. També s'adquireix la ciutadania per filiació útil: tot fill d'un troncopanyol té dret a la ciutadania si la utilitza.

També per naixement i residència continuada útil: tot nat a Troncopanya que des del naixement resideixi ininterrompudament a Troncopanya els deu primers anys de la seva vida té dret a la ciutadania si la utilitza.

També per naixement i residència discontinuada útil: tot nat a Troncopanya que des del naixement fins des dels 21 fins als 24 anys de vida hagi residit interrompudament a Troncopanya la majoria absoluta dels anys de la seva vida té dret a la ciutadania si la utilitza.

9. La ciutadania de l'apartat anterior es perd automàticament per desús o inutilitat i no es pot recuperar tret del cas d'apatrídia conforme al mateix apartat.

En aquest sentit, de manera general i fora d'altres qüestions que poguessin justificar-ne el desús o la inutilitat, és suficient una inutilitat o un desús de tres anys.

10. El protonotari del regne fa fe de l'estat civil dels ciutadans que tinguin, o hagin tingut la ciutadania en virtut dels apartats 8 i 9 d'aquest article.

11. Tot ciutadà ha d'ésser inscrit al Registre Civil. El ciutadà que per pròpia culpa no hi sia, no pot tenir-se per ciutadà fins que s'inscriu per qualsevol causa. Els jutges i el protonotari del regne, quan reconeguin l'estat civil de ciutadà d'algú o la seva pèrdua, han de notificar-ho al Registre Civil, a la Capitania de Territori i Població del Govern de Sa Majestat i a sa majestat el rei.

12. Els assentaments en matèria de ciutadania i de nacionalitat al Registre Civil són de competència exclusiva del rei i d'aquesta capitania del govern.

Disposició addicional segona. Els ciutadans històrics

Els estats civils de ciutadania i de nacionalitat dels ciutadans històrics es regeixen pel Decret de Suspensió i els privilegis reials i el fur i costum troncopanyols en aquest àmbit, i no pas per aquesta norma. No pot servir aquest decret per a interpretar restrictivament

les qüestions relacionades amb els drets dels ciutadans històrics en quant a aquest seu estat civil especial.

Disposicions transitòries

Disposició transitòria única. *La nacionalitat i ciutadania dels qui ja la tenen*

Aquells ciutadans i nacionals que ja tinguin la ciutadania o nacionalitat troncopanyoles es mantenen en aquests estats civils independentment que compleixin o no els requisits i disposicions d'adquisició de la nacionalitat o la ciutadania. Tanmateix, d'aquí a tres anys seran d'aplicació els requisits per a la pèrdua de la nacionalitat i de la ciutadania que a aquesta llei s'estableixen.

Disposicions finals

Disposició final única. *Entrada en vigor*

Aquest decret entra en vigor en un mes des d'ésser promulgat.

Així, mano que es faci saber i es compleixi.

JOAN J.

Seu del Govern de Sa Majestat, 19 d'agost del 2023

ÍNDIX TEMÀTIC

Preàmbul

Títol únic. Disposicions generals

Article 1. *De la catalanitat*

Article 2. *De la materialització jurídica de la catalanitat*

Article 3. *Dels requisits que expressen la catalanitat*

Article 4. *Del requisit dels foranis*

Article 5. *De la cultura catalana i la llengua dels catalans*

Article 6. *De la cultura catalana més enllà de la llengua*

Article 7. *Dels requisits formals de la catalanitat en relació amb la cultura*

Article 8. *De la nacionalitat provisional per procés de catalanització*

Article 9. *De l'excepció de nacionalitat per catalanitat parcial*

Article 10. *Discrecionalitat de l'atorgament de la nacionalitat i l'apatrídia*

Disposicions addicionals

Disposició addicional única. *La ciutadania*

Disposició addicional segona. *Els ciutadans històrics*

Disposicions transitòries

Disposició transitòria única. *La nacionalitat i ciutadania dels qui ja la tenen*

Disposicions finals

Disposició final única. *Entrada en vigor*